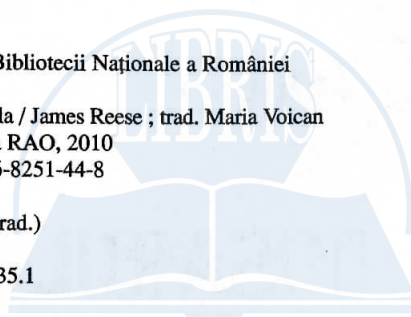

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REESE, JAMES

Dosarul Dracula / James Reese ; trad. Maria Voican
- București : Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-8251-44-8

I. Voican, Maria (trad.)

821.111(73)-32=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com;
www.raobooks.ro

JAMES REESE
The Dracula Dossier
© 2008 by James Reese
Publicată prin înțelegere cu William Morrow,
o divizie a HarperCollins Publishers

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8251-44-8

„Le Comte de Ville“

În atenția Massip, Boscardin & Hercé-Morel
Avocați la Tribunalul din Paris
Strada Galand 33
Paris 75016
FRANȚA

3 ianuarie 2008

Domnișoara Sarah Durand
Redactor-șef
William Morrow & Company
Str. East nr. 53
New York, New York 10022

Domnișoară Durand,
Nu mă cunoașteți și nici nu mă veți cunoaște.

Anonimatul înseamnă *total* în această chestiune, iar al meu trebuie să fie asigurat. Port un nume nobil și am dus o viață nobilă; nu le voi distruge prin asocierea publică cu Dosarul trimis, al cărui original, în mâna răposatului Abraham (Bram) Stoker, cunoscut lumii ca autorul lui *Dracula*, vă va fi înmănat de avocatul meu odată ce anonimatul meu a fost asigurat, iar intimitatea mea s-a dovedit inviolabilă. Ce veți face cu *Dosarul* la un moment dat nu are importanță pentru mine. Nu vreau recompensă, nici renume și voi refuza recunoașterea. Pur și simplu, deoarece zilele mele se împuținează,

iar moartea se apropie, intenționez să mă despovărez de secretul lui Stoker. Nu pot muri cu secretul nespus, deoarece nimeni în viață nu cunoaște ce cunosc eu.

Biografia lui Stoker – în cel mai bun caz sărăcăcioasă – povestește despre mai multe licitații cu vânzare la care a luat parte, cu știință sau nu, și fără îndoială acest dosar a scăpat din marea lui colecție ascunsă, cu o asemenea ocazie. Este posibil ca acea ocazie să fi fost licitația hârtiilor personale ale lui Stoker, la moartea acestuia, deoarece era un om mult prea atent și mult prea circumspect pentru a lăsa dosarul să-i scape din mâini în timpul vieții.

La 7 iulie 1913, Sotheby, Wilkinson & Hodge au scos la licitație în jur de trei sute de obiecte diferite, adăugând patru sute de lire la foarte mica avere a lui Stoker. Printre aceste obiecte se regăseau și notele lui din *Dracula*, alte manuscrise originale, volume de documentare referitoare la călătoriile pe mare, vreme, folclor, egiptologie, istorie etc., șaptesprezece volume despre Walt Whitman, în jur de cincizeci de exemplare de prezentare dăruite lui Stoker de autorii apropiați lui, cum ar fi Oscar Wilde, George Bernard Shaw, W. B. Yeats și Robert Louis Stevenson, plus o colecție a scrisorilor actorului David Garrick, pe care Stoker însuși le moștenise din averea angajatorului său pe o perioadă îndelungată, actorul și impresarul de teatru Sir Henry Irving.

Cercetarea mea arată că, la licitația de la Sotheby, un anume domn Drake a plătit 2,2 lire pentru Lotul 182: cele 85 de pagini ale însemnărilor din *Dracula* la care am făcut referire mai sus, ca și alte „*mélange-uri*“ asemănătoare. În acest ultim lot se poate să fi fost dosarul aflat acum în posesia mea și curând, probabil, în a dumneavoastră: o colecție ponosită de tăieturi din ziare, corespondență și însemnări scrise, așa cum avea Stoker obiceiul, pe orice hârtie avea la îndemână – pe spatele plicurilor, pe hârtii de scris de la hotel, pe meniuri și orice altă suprafață plană capabilă să rețină cerneala. Cel mai semnificativ, jurnalul personal al lui Stoker pentru anul 1888 a fost inclus, de asemenea, în acel lot.

Însemnările la *Dracula* au fost revândute pe 25 februarie 1970 Muzeului și Bibliotecii Rosenbach din Philadelphia, deși înregistrările acelei vânzări nu fac mențiuni asupra „*mélange-ului*“ din Lotul 182. Părerea mea este că cele două loturi au fost despărțite la un moment dat, între licitația averii lui Stoker și achiziția de la Rosenbach; mai mult, cred că „*mélange-ul*“ a fost cumpărat de o rudă de-a mea.

Respectiva rudă a fost un cumpărător devotat al tuturor lucrurilor dickensiene și putea cumpăra acel *mélange* – ceea ce am numit *Dosarul Dracula* – împreună cu un manuscris dactilografiat anterior al de acum celebrului roman căruia îi dăduse naștere, intitulat apoi *Mortul nemort*, care a început cumva să fie asociat cu o mulțime de documente ale lui Dickens în California, prin 1959. Aceste documente pe care le-am moștenit mai târziu, în ciuda faptului că agenți de-ai mei au vândut, peste ani, atât manuscrisul *Dracula*, cât și cea mai mare parte a operei despre Dickens, le-am datorat *mélange-ului* lui Stoker. Am făcut acest lucru pentru un singur motiv: o primă examinare a documentelor arăta că unele au fost scrise de Stoker folosind un cifru. Aceste pagini cifrate mi-au atras interesul, dar curând am presupus că Stoker era pur și simplu un observator părtinitor, așa cum procedaseră și alți autori de senzație din secolul al XIX-lea. Iar presupunerea mea părea să se confirme când am aflat, mai târziu, că intriga unuia dintre romanele mai puțin importante ale lui Stoker – acestea, din nefericire, sunt numeroase, deși mă refer aici la *Misterul mării* – face referire la Cifrul Bilateral al lui Francis Bacon, datând din 1605, despre construcția căruia Stoker detaliază într-un appendice la sfârșitul romanului, aparent ca o recompensă pentru acei puțini cititori care rezistaseră până acolo.

Prin urmare asta era, gândind că am dat din întâmplare peste vreun sport de autor, un joc de culise preferat de Stoker și de prietenii lui scriitori și nimic altceva, am lăsat acele pagini cifrate să zacă printre celelalte pagini necitite ale *Dosarului* un timp foarte, foarte îndelungat, întorcându-mă la ele doar în ultimii ani. De această dată,

am citit hârtiile cu mare atenție. Imaginați-vă surpriza mea, domnișoară Durand, când am descoperit că moștenisem un secret cunoscut doar de Stoker și câțiva dintre intimii lui – un secret de un interes nețârmurit pentru mult mai multă lume.

Totul a început acum câțiva ani, când am luat *Dosarul* din seiful meu personal, stimulat, dacă îmi amintesc bine, de repetarea la nesfârșit a filmului regelui-vampir al lui Stoker. Așa cum am spus, paginile stătuseră neatinse de ceva vreme; rușinea mă împiedică acum să spun câtă vreme. Și, cum răsfoiam paginile, o bucată fragilă, maronie a căzut dintre ele. O tăietură dintr-un ziar. Deși toate posibilitățile de identificare fuseseră distruse împreună cu cea mai mare parte a conținutului articolului, pot cita acum articolul ca fiind publicat în *Herald*, din New York, la 11 noiembrie 1888. Tăietura era ea însăși interesantă – într-adevăr, îmi amintesc bine confuzia indusă de titluri –, dar și mai interesantă era însemnarea de pe margine scrisă evident de însuși Stoker.

FĂRĂ INDICII

Oamenii lui Sir Charles Warren încă nu sunt capabili
să dea de urma Demonului.

RETICENȚA ESTE IMPERIOS NECESARĂ!

Una dintre amenințările lui „Jack Spintecătorul”,
parțial îndeplinită

Jack Spintecătorul. Oare e posibil? m-am gândit eu.
Se putea ca omul cunoscut lumii doar ca autor al lui *Dracula*
să fi avut o preocupare mai mult decât întâmplătoare
în cazul lui Jack Spintecătorul? Prezența altor asemenea
tăieturi părea să o confirme.

Subtitlul articolului în discuție continua:

ULTIMELE ȘTIRI DIN WHITECHAPEL

Poliția este deocamdată la fel de neștiutoare ca și rudele.

Și aici – cel mai ciudat – Stoker a mângălit „Da“, subliniind cuvântul cu atâta putere că a rupt hârtia. Alte asemenea comentarii au talonat conținutul povestirii, cum ar fi :

„Ediția europeană a lui *Herald* publică astăzi următoarele de la Biroul din Londra, nr. 391 pentru străinătate, datat noiembrie 1888:

Au trecut 36 de ore de când a avut loc descoperirea oripilantă din Miller's Court, Strada Dorset și nimic nu a fost făcut cunoscut în legătură cu crima sau criminalul, în afara celor trimise la *Herald* seara trecută. Vecinii au fost ireal de vorbăreți, au avut loc arestări absurd de ineficiente, iar ziare de senzație au publicat un număr de zvonuri absurde și fără temei.“ Și aici, de mână lui Stoker, și mai mângălit ca de obicei: „Bun *bun*“.

Povestirea continuă: „Încă se spune «poliția este reticentă». Chiar așa, și din toate punctele de vedere, nu știe nimic. Sir Charles Warren a făcut o declarație prin care oferea grațiere oricărui complice, ca și cum un ucigaș atât de secretos avea complici“. Aici, în mod misterios, Stoker schițase un cerc imprecis – nu poate fi spus cu certitudine care dintre cuvintele „grațiere“ sau „complice“ era ținta lui – și a scris „CAINE TREBUIE OPRIT“. Caine. Nu cunoșteam numele.

„Circula o poveste precum că victima – iar aici se face referire la Mary Kelly, ultima victimă atribuită perioadei lui Jack Spintecătorul – fusese văzută ultima dată afară, de dimineață, cu puțin timp înainte de șocanta decoperire, dar concluzia medicală arată că acest lucru era imposibil, deoarece conform datelor post-mortem femeia era moartă de câteva ore bune.“

Iar la sfârșitul ultimului rând lizibil, deasupra marginii tăieturii prinse în agrafă, pe care scria „Înșelătorul, Jack Spintecătorul, recurge din nou la metodele lui violente“, Stoker a notat: „Speranța. Rămâne speranța“.

Speranța? Speranța că ce? Aceasta este întrebarea care m-a condus atunci și, până la urmă, m-a făcut să îmi canalizez toate resursele

asupra Lotului 128. Ce am aflat în acest timp este de un interes care nu poate fi exagerat. De acest lucru vă pot asigura.

Închei prin a spune că ceea ce aveți în mână este transcrierea făcută de mine a *mélange*-ului pierdut din Lotul 128, *Dosarul Dracula*. Deși nu pretind că aș fi fost creativ, am aranjat conținutul variat al *Dosarului* original în așa fel încât informațiile să fie logice sau măcar *cronologice*. Împărțirea lui în trei epoci este, de asemenea, opera mea. Am făcut, în plus, acea cercetare necesară pentru a da sens unor pagini care nu fuseseră niciodată menite a fi citite de către persoane din afara micului cerc al lui Stoker. Această cercetare am interpus-o sub forma notelor de subsol în care identific persoane relevante, unele pierdute în timp, altele de notorietate durabilă etc. Altfel, l-am lăsat pe Stoker să-și spună povestea, secretul.

Avocatul meu parizian așteaptă o vorbă de la dv., domnișoară Durand. Rezolvați problema anonimității mele, iar *Dosarul Dracula* vă aparține pentru a-l publica după dorință. Dumneavoastră vă încredințez originalele. Iar lumii, noi doi îi vom încredința secretul lui Stoker. În schimb, vă rog doar să-mi permiteți să părăsesc această lume *un inconnu*, ca un necunoscut. Scutiți-mi numele de a fi asociat cu aceste pagini, cu Crima Tuturor Timpurilor și cu demonul care a comis-o.

Cu sinceritate,

Contele de Ville,
Martor: Nicolas Massip, *avocat*

Prima Epocă

ZIUA

JURNALUL LUI BRAM STOKER

Luni, 12 martie 1888. Acolo, pe stradă, părea înțelept să ascunzi cuțitul însângerat.

Păstrasem măcar atâta judecată; dar de ce adusesem acel cuțit cu mine asta nu pot spune. Ar fi fost mai bine să-l fi lăsat la hotel sau să-l fi ascuns la teatru, unde l-am folosit noi ultima dată. Dar nu, era aici, în mână, și înroșit, și da, destul de greu de ascuns: lama convexă curbată la 20 de centimetri spre vârful de oțel, iar mânerul sculptat în stil nepalez. Odată văzut, acest cuțit *nu poate* fi uitat.

Mânerul îmi ieșea din buzunar. Am încercat să-l ascund în căușul mâinii mele distruse. Însuși vârful lamei ieșea prin partea de jos a buzunarului, ca un lăstar de primăvară dornic să iasă la iveală la sfârșitul acestei ierni din Manhattan, cea mai rea din câte îmi amintesc. Așa și trebuie să fi părut, cum mă împleticeam pe Fifth Avenue prin zăpadă, că urma să scot cuțitul, ca să îl folosesc pe vreun trecător; dar nu, nu am făcut asta.

Supărat? Poate că eram. Dar singurele cuțite pe care le știusem până acum erau cele securizate, folosite pe scenă. Acel tip care se *retrag* la contactul cu corpul unui actor, lama timidă care se retrage pentru a se ascunde într-un mâner. Dar acest cuțit, cuțitul meu este de un tip cu totul diferit, pentru că Henry nu vrea să audă de falsuri

pe scena teatrului. „Realitatea este totul“, spune el, iar Shylock al lui, când își cere în noapte obolul de carne din trupul lui Antonio, are o lamă adevărată, apasă *această* lamă pe pieptul lui gol. Da: realitatea este totul.

Aceea: un pound¹ de carne, așa cum a scris bardul. Acesta: un galon² din propriul meu sânge.

Oare cuțitul M-a căutat pe Mine, a căutat să mă facă pe Mine să devin tot roșu? L-am căutat eu oare pe el? Nici un cuțit nu are voință proprie... dar poate o mână să acționeze de capul ei? Întreb, deoarece, dacă nu... Din păcate, nu voi îndrăzni să scriu cuvântul implorat de un act atât de neașteptat. Voi lăsa semnul său S³ al păcatului să fiarbă, nespus pe limbă. Nu voi da cerneala pe sânge și nu voi numi fapta aici. Nu. Dar sângele, da, tot sângele dornic să picure, „pic“, „pic“ prin bandajul prăpădit pe care l-am legat, să picure în jos către vârful cuțitului „pic“, „pic“, „pic“ pe zăpada proaspăt căzută pe Fifth Avenue: o dâră roșie care să-mi trădeze calea rătăcitoare, care să mă trădeze așa cum mă trădase propria mea mână cu o jumătate de oră mai devreme.

Fără răni acum. Ajunge cu asta. Mâna mea stângă care nu este în stare să țină condeiul vibrează de compătimire pentru mâna mea dreaptă distrusă, așa că închei. Am curățat lama de sângele de pe ea, dar corpul nu cunoaște o reparație atât de grabnică. Nici sufletul. Așadar, ce pot face decât să accept această durere ca pe o penitență?

Oare ce am intenționat să fac? Și ce se va întâmpla cu mine acum?

¹ 453 de grame (n.tr.)

² 4,55 de litri (n.tr.)

³ Sin – păcat (în engleză)

SCRISOARE, BRAM STOKER CĂTRE HALL CAINE¹

19 martie 1888

Dragul meu Hommy-Beg,²

Am multe să îți spun, vechiul meu prieten, deoarece pendulul Vieții a înaintat în ultima vreme spre rău; pentru că, să fiu al naibii dacă nu se află pe urmele mele stafii care mă bântuie.

Scriu în timp ce mă îndrept cu trenul către West Point cu toată Compania³ și în timp ce profit de pacea pe care mi-o permite evitarea deliberată a Guvernatorului.⁴ Cum trupa Lyceum își urmează conducătorul, eu sunt de asemenea scutit de a vedea multele lor nevoi. Deși, desigur, mie mi-a revenit sarcina să aranjez această călătorie cu trenul special de 8 a.m. de la Madison Square în care noi – actori, scenariști, costumieri și comp. – mășluim spre Academia Militară. Și, dacă pot spune așa, și New Yorkul, și toată coasta de est erau la fel de înzăpezite. Într-adevăr, atât de disperați sunt cetățenii să fie în mișcare, încât unii stăteau în picioare pe marginea acestor

¹ Pe antetul de la Brunswick Hotel, Madison Square, Fifth Avenue, St. 25, New York, NY

² Înseamnă „Little Tommy“ (Micul Tommy) în limbajul locuitorilor de pe Insula Man (Manx); adresantul acestei scrisori și al următoarelor conținute în *Dosar* este Thomas Henry Hall Caine. Cititorul atent al operei lui Stoker va recunoaște „Hommy-Beg“ ca fiind numele pentru *Dracula*. Cititorul mai puțin atent este rugat să aibă o mai mare grijă.

³ Compania de teatru Lyceum, din Londra

⁴ Referire la Henry Irving. Este suficient de spus – aici și acum – că Henry Irving, Lordul Teatrului Lyceum, era actorul cel mai cunoscut în acele zile. După cum scrie, Stoker era angajatul firmei lui Irving în calitate de manager al Companiei și neoficial era asistent confidențial de peste zece ani.